

Sygn. akt II Ka 475/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Renaty Duszczyk

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2021 r.

sprawy **S. S.**

oskarżonego art. 35 ust. 1 a Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt i art. 244 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżyciela posiłkowego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 22 lutego 2021 r. sygn. akt II K 606/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w miejsce orzeczonej w pkt III nawiązki w kwocie tysiąca złotych na rzecz Towarzystwa (...) w Polsce Zarząd Główny w W. orzeka od oskarżonego tę nawiązkę w wysokości 5 (pięciu) tysięcy złotych na rzecz Fundacji (...) w W.,

2. zmienia numerację pkt VI wyroku na pkt VII, zaś po pkt V wyroku dodaje pkt VI o treści „na podstawie art. 38a ust. 7 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt orzeka od oskarżonego przepadek będących przedmiotami wykonawczymi przypisanego mu przestępstwa dwóch koni typu kuc, oddanych na przechowanie Fundacji (...) w W.”,

II. w pozostałej części utrzymuje wyrok w mocy,

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 475/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 22 lutego 2021 r., sygn. II K 606/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Zarzut	
1.	Z apelacji oskarżyciela posiłkowego Fundacji (...): Obraza przepisów prawa materialnego art. 35 ust. 3 Ustawy o Ochronie Zwierząt z dnia 21.08.1997 r., poprzez brak orzeczenia przypadku koni w typie kuc – gdy w sposób bezsporny uznano, iż oskarżony był co najmniej posiadaczem jeśli nie właścicielem.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Co do braku rozstrzygnięcia o przypadku koni w		

zaskarżonym wyroku zarzut oskarżyciela posiłkowego Fundacji (...) był w pełni słuszny, aczkolwiek stricte co do podstawy prawnej tego rozstrzygnięcia i obrazy konkretnego przepisu prawa materialnego, tj. art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt, przymiotu tego już nie posiadał.

Art. 35 ust. 3 ustawy stanowi samoistną podstawę do orzeczenia wobec sprawcy występku przewidzianego w art. 35 ust. 1. 1a i 2 ustawy środka karnego w postaci przepadku zwierzęcia. Warunkiem jest jednak, aby był on jego właścicielem. Skarżący słusznie zwrócił uwagę, iż Sąd Rejonowy nie orzekł o przepadku kucyków, mimo tego, że postulowane rozstrzygnięcie było uzasadnione i obligatoryjne. Akurat w tej konkretnej sprawie, właściwą podstawą prawną tego rodzaju rozstrzygnięcia nie był jednak przepis art. 35 ust. 3 ustawy o ochronie zwierząt, którego obraza stanowiła zarzut apelacyjny, lecz art. 38a ust. 7 w/w ustawy o ochronie zwierząt. W tej sytuacji, Sąd Okręgowy czuł się zwolniony od odnoszenia się do cywilistycznych rozważań odnośnie kwestii własności i posiadania oraz dzierżenia zwierząt.

Zgodnie z przepisem art. 38a ust. 7 ustawy o ochronie zwierząt, w razie skazania za przestępstwo polegające na niestosowaniu się do orzeczonego przez sąd zakazu posiadania wszelkich zwierząt albo określonej kategorii zwierząt, o którym mowa w art. 244 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1950 i 2128), sąd orzeka przepadek

zwierzęcia. Sformułowanie „orzeka” nie pozostawia Sądowi luzu decyzyjnego, jednoznacznie wskazując na zamysł ustawodawcy i obligatoryjność tego rodzaju rozstrzygnięcia. W przedmiotowej sprawie przepis ten miał o tyle istotne znaczenie, o ile oskarżony został skazany nie tylko za czyn z pkt I aktu oskarżenia, tj. przestępstwo z art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt, ale również za czyn z pkt II a/o, polegający na niezastosowaniu się do prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 17 stycznia 2017 r., sygn. II K 132/16, w którym orzeczono wobec niego zakaz hodowli koni na okres 5 lat. Niestosowanie się do orzeczonego w powyższym wyroku zakazu stanowiło przestępstwo, o którym mowa w art. 244 kk, przypisane oskarżonemu w pkt IV zaskarżonego wyroku, obecnie podlegającego kontroli instancyjnej. W przypadku skazania za to przestępstwo, Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim winien obligatoryjnie orzec przepadek zwierząt objętych wcześniej zakazem.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie przepadku odebranych oskarżonemu koni;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Sąd Okręgowy orzekł przepadek koni zgodnie z postulatem skarżącego, aczkolwiek prawidłową podstawą tego rozstrzygnięcia był

<p>inny przepis prawa materialnego, aniżeli art. 35 ust. 3 ustawy o ochronie zwierząt stanowiący podstawę zarzutu.</p>		
	Zarzut	
2.	<p>Obraza przepisów prawa materialnego art. 35 ust. 5 Ustawy o Ochronie Zwierząt z dnia 21.08.1997 r., poprzez brak orzeczenia nawiązki na Fundację (...) w wysokości co najmniej 5 tys zł., która to organizacja brała udział w postępowaniu karnym, jak i opiekuje się zwierzętami odebranymi od oskarżonego do dnia ich odbioru.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zgodnie z art. 35 ust. 5 ustawy o ochronie zwierząt, w razie skazania za przestępstwo określone w art. 35 ust. 1, 1a lub 2, sąd orzeka nawiązkę w wysokości od 1.000 (tysiąca) zł do 100.000 (stu tysięcy) zł na wskazany cel związany z ochroną zwierząt. W przedmiotowej sprawie w pkt III zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim na podstawie art. 35 ust. 5 w/w ustawy orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 1.000 (jednego tysiąca) złotych na rzecz Towarzystwa (...) w Polsce Zarząd Główny w W. – a zatem po pierwsze – najniższą możliwą, po drugie zaś – na rzecz innego podmiotu aniżeli Fundacja (...), występująca w tej sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego, pod której pieczę od początku, tj. od odebrania oskarżonemu koni w dniu 12 marca 2020 r. znajdują się kucyki. Jak wskazano we wniesionej apelacji,</p>		

Fundacja ta dotychczas wydała na leczenie i opiekę nad końmi odebranymi oskarżonemu blisko 8 tys. zł. Racjonalność orzeczenia wobec oskarżonego obowiązku uiszczenia nawiązki przemawia za orzeczeniem jej na rzecz Fundacji (...), nie zaś podmiotu, który z kucykami odebranymi oskarżonemu nie ma żadnego powiązania. Nawiązka jako środek kompensacyjny służy kompensacie szkód i krzywd mających swe źródło w przestępstwie. W przedmiotowej sprawie dotyczyła istot bezbronnych, zupełnie zależnych i zdanych na oskarżonego. Postulowanej przez skarżącego wysokości nawiązki (5.000 zł), nie sposób było odebrać jako wygórowanej i przez to niewspółmiernie surowej, chociażby przez to, iż była to kwota niższa aniżeli koszt leczenia zwierząt, dlatego też Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej wysokości nawiązki zgodnie z wnioskiem oskarżyciela posiłkowego.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie nawiązki na kwotę 5 tys. zł i orzeczenie jej zamiast na Towarzystwo (...) w Polsce Zarząd Główny w W. na Fundację (...), która utrzymuje zwierzęta odebrane oskarżonemu;

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Zasadność zarzutu warunkowała zasadność wniosku.

	Zarzut	
3.	<p>Z apelacji obrońcy oskarżonego:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia skazującego, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż zebrany w niniejszym postępowaniu materiał dowodowy w postaci zeznań świadków: M. K., R. K., K. Ż., M. M., A. W., A. S. i T. C. oraz wyjaśnień oskarżonego S. S. daje podstawę do przyjęcia, iż dopuścił się on opisanego w wyroku z dnia 22 lutego 2021 r. czynu, stanowiącego występki z art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt z dnia 21 sierpnia 1997 r. (Dz.U.2019.0.122), w postaci znęcania nad końmi, w konsekwencji czego naruszył dyspozycję art. 244 Kodeksu karnego, poprzez nie zastosowanie się do zakazu hodowli koni, zawartego w wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 17 stycznia 2017 r.;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zacząć należało od tego, że obrońca postulując uniewinnienie oskarżonego S. S. sam przyznał w uzasadnieniu wniesionej apelacji, iż w sprawie można przyjąć, iż przebywające w gm. H. kucyki egzystowały w warunkach budzących określone zastrzeżenia co do warunków higienicznych, w jakich przebywały zwierzęta, jak również podzielić trafność ustaleń Sądu Rejonowego co do stanu ich zdrowia i wyżywienia. Nie przeczył on również, iż dowody zgromadzone w tej sprawie:		

niekwestionowana opinia lekarsko-weterynaryjna (k. 23-30), orzeczenie lekarsko-weterynaryjne (k. 51-53), zeznania świadków: M. K. (k. 54-54v, 120-120v), R. K. (k. 59v, 121-122), K. Ż. (k. 64v, 122-122v), A. W. (k. 4-4v, 119v), E. S. (biorącej udział w oględzinach lekarz weterynarii) i nagrania wizualne (k. 71-72), dają podstawę do prezentowania poglądu o istotnym zaniedbaniu opieki nad kucykami uzasadniającym rozważania odpowiedzialności w płaszczyźnie 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt, przez osoby, które miały obowiązek pieczy nad zwierzętami. W ocenie obrońcy, powyższe dowody nie rozstrzygają natomiast kwestii elementarnej, koniecznej do wydania wyroku skazującego, tj. nie wyjaśniają problemu jakim był poziom wiedzy oskarżonego co do własności zwierząt i osób zobowiązanych do sprawowania nad nimi opieki oraz tego, czy i w jakim zakresie obowiązek pieczy nad zwierzętami obciążał oskarżonego. Nad zagadnieniem stanowiącym oś apelacji obrońcy, niejako na przedpolu możliwych do podniesienia przez obronę zarzutów i argumentów, gruntownie pochylił się Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wskazano w nim, iż Sąd meriti nie dał wiary wersji oskarżonego, jakoby zupełnie nieznana mu osoba pod jego nieobecność umieściła w jego stajni kucyki, kontaktując się z oskarżonym jedynie przez telefon, wyprowadzając zgodnie z art. 7 kpk, zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego wnioski, iż oskarżony był bardzo nielogiczny w przedstawianej przez siebie wersji zdarzenia i trudno wyobrazić sobie sytuację, że miałby on zgodzić się przyjąć pod opiekę

zwierzęta nieznaney osoby. S. S. nie przedstawił żadnego sposobu rozliczenia za swoją pomoc, nie umiał podać personaliów tej osoby, czy chociażby jej numeru telefonu. Ponadto, zadziwiające byłoby, że właścicielka koni nie skontaktowała się od dnia 12 marca 2019 r. do dnia wyrokowania w tej sprawie w celu zabrania od oskarżonego swoich zwierząt, czy też rozliczenia się za ich utrzymanie, skoro nie miałyby wiedzy, że zostały one przymusowo zabrane. W kontekście powyższych uwag w zestawieniu ich z argumentacją przedstawioną w apelacji dodać należało, iż każde twierdzenie wymaga dowodowego uwiarygodnienia, tego zaś zabrakło po stronie oskarżonego i jego obrońcy. Sąd Rejonowy prowadził postępowanie dowodowe, m.in. poprzez przesłuchanie A. S. celem dotarcia do prawdy materialnej, próbując zweryfikować wersję wydarzeń o nieustalonej kobiecie z Ukrainy (k. 168v), aczkolwiek nie znalazła ona wsparcia dowodowego. Jak wskazał Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 31 maja 2006 r., sygn. II AKa 72/06 nie jest ani wystarczające, ani skuteczne jedynie teoretyczne i gołosłowne wysłowienie pewnej hipotetycznej możliwości i na tej tylko podstawie formułowanie zarzutu, że ustalenia sądu są błędne, bowiem tej ewentualności nie uwzględniają lub też nie stanowią jej bezwzględного zaprzeczenia. Każde dowodowe twierdzenie wymaga uwiarygodnienia, poprzez wskazanie na fakty realnie istniejące i poddające się obiektywnemu poznaniu procesowemu. Bez takiego zaś wymogu zakwestionowane mogłyby zostać wszelkie dowody i ustalenia sądu, a sąd byłby wikłany w niekończące się i w wielu wypadkach całkowicie nierealne

procedury badania tych hipotez i ich dowodowego weryfikowania (OSA 2007 nr 1, poz. 4, str. 50, KZS 2006 nr 9, poz. 54, OSA/Wr. 2007 nr 1, poz. 23, Legalis Numer 80195). Sąd orzekający wydaje orzeczenie w oparciu o dowody zgromadzone w sprawie. Nie ma natomiast zadania tworzenia i oceniania innych hipotetycznych możliwości, w sytuacji, gdy żadna z hipotetycznych teorii przedstawiona przez obrońcę nie znajduje żadnego wsparcia dowodowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 marca 2014 r., sygn. II AKa 56/14, Legalis Numer 831478).

W ocenie Sądu Okręgowego, obrońca próbując podważyć winę oskarżonego w pokrętny i wymijający sposób podnosi kwestię własności terenu, na którym przebywały kucyki, wskazując, iż zgodnie z Księgą Wieczystą właścicielem są dzieci oskarżonego, nie zaś on sam, próbując przeforsować pogląd o błędnym uznaniu przez Sąd Rejonowy, iż to oskarżony „doglądał” tą nieruchomości. Skarżący przemilczał przy tym, iż sam oskarżony w momencie przybycia na jego posesję członków Fundacji (...) w pierwszej kolejności kazał im się wynosić, po drugie zaś podczas podjętej interwencji cały czas utrzymywał, że we właściwy sposób opiekuje się kucykami, mają one wystarczającą ilość pożywienia, dostęp do wody, przebywają w odpowiednich boksach, ich kopytami opiekował się kowal, itp. Przyjęcie strategii obrończej nie może być oderwane od tego, co wyjaśniał i w jaki sposób zachowywał się oskarżony. Tymczasem w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy nie mógł oprzeć się wrażeniu, iż właśnie w ten sposób, w oderwaniu od twierdzeń

swojego mocodawcy, postąpił obrońca. Zwierzęta zatrzymane u S. S. były pozbawione identyfikatorów i paszportów, ich opieka weterynaryjna (o ile miejsce miała jakakolwiek) nie była dokumentowana, twierdzenie o istnieniu osoby trzeciej która to przekazała konie bez umowy bez szczegółowych uzgodnień z oskarżonym czy też z jego dziećmi (właścicielami terenu) nie znalazło żadnego wsparcia dowodowego. W tej sytuacji linia obrony przytoczona w pkt 4 uzasadnienia apelacji (k. 204) nie mogła być uznana za zasadną. Przypomnienia wymagało także, że oskarżonego w dacie czynów z a/o obowiązywał zakaz hodowli koni z wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 17 stycznia 2017 r., sygn. II K 132/16, przez co zawieranie przez oskarżonego jakiegokolwiek umowy o opiece nad końmi wiązałoby się jedynie z dokumentowaniem przez niego naruszenia powyższego zakazu. W takich sytuacjach okoliczność w postaci braku umowy nie mogła być uznana za przemawiającą „na korzyść” oskarżonego. Zauważyć przy tym należy, że oskarżony twierdził, iż to on sam, bez konsultacji z dziećmi jako rzekomymi gospodarzami terenu, zawarł z inną osobą porozumienie o przechowywanie koni – czym przyznał, że przyjął na siebie obowiązki przechowawcy, zobowiązanego do dbania o dobrostan przyjętych na przechowanie zwierząt.

Zarzut z art. 438 pkt 3 kpk, aby był skuteczny, nie może sprowadzać się do zakwestionowania stanowiska zaskarżonego wyroku przez lansowanie własnego poglądu skarżącego na ocenę zebranego materiału dowodowego i możliwe

do wyciągnięcia na jej podstawie wnioski, ale powinien wskazywać na konkretne nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu I instancji. Warunku tego omawiana apelacja obrońcy nie spełniła.

Błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem nieznamomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13 grudnia 2018 r., sygn. II AKa 379/18, LEX nr 2609637). W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy nie stwierdził tego rodzaju uchybień.

Wniosek

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego S. S. od przypisanych mu czynów lub o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
	Zarzut	
4.	Rażąca niewspółmierność (surowość) wymierzonej oskarżonemu S. S. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowania wymiaru kary. Rolą zaś Sądu Odwoławczego jest weryfikacja, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się wręcz zaakceptować. Sąd Okręgowy skontrolował całość rozstrzygnięcia o represji karnej wymierzonej oskarżonemu - tj. rozstrzygnięcie o karach jednostkowych oraz rozstrzygnięcie o karze łącznej, nie stwierdzając w tym względzie podstaw do ich korekty w rozstrzygnięciu reformatoryjnym. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż górną granicą zagrożenia ustawowego za czyn z art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt jest kara pozbawienia wolności do lat 3, zaś czynu z art. 244 kk – 5 lat pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu Odwoławczego, w rozstrzygnięciu pierwszoinstancyjnym wszelkim przesłankom łagodzącym i obciążającym oskarżonego nadano właściwą rangę i znaczenie. Wiek (74</p>		

lata) i stan zdrowia S. S. (oskarżony niemal od początku niniejszego postępowania podkreślał, że przeszedł zawał) w wystarczającym stopniu uwzględniono ferując rozstrzygnięcie o karze w I instancji. Leczenie i zabiegi medyczne mogą mieć miejsce w warunkach więziennej służby zdrowia, a w sytuacji w której będzie to niewystraszające S. S. może być udzielona przepustka, odroczenie wykonania kary, przerwa w karze, bądź też mogą być wdrożone rozwiązania przewidziane w art. 115 § 5 kkw. Ponadto, Sąd Rejonowy słusznie zwrócił uwagę, iż oskarżony może starać się o dozór elektroniczny (art. 431a kkw). Popołniając czyn z art. 244 kk, S. S. wyraził nie tylko swój lekceważący stosunek do porządku prawnego, ale także pogardę dla prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia z dnia 17 stycznia 2017 r., sygn. II K 132/16, w którym orzeczono wobec niego środek karny. Orzeczone kary jednostkowe: 5 miesięcy (za czyn z pkt I a/o) i 3 miesiące (za czyn z pkt II a/o) są adekwatne do stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, jego właściwości i warunków osobistych. Uwzględniają także rodzaj i charakter naruszonych dóbr, sposób i okoliczności popełnienia przypisanych mu czynów, jak również motywację sprawy. Jednocześnie są karami sprawiedliwymi, które spełnią swoje cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej, zachowując właściwe proporcje pomiędzy funkcją represyjną i wychowawczą. Jednocześnie, zasada asperacji zastosowana przez Sąd Rejonowy w rozstrzygnięciu o karze łącznej, uwzględnia bliskie związki czasowe i podmiotowo-

przedmiotowe między czynami oskarżonego. W ocenie Sądu Okręgowego, tylko bezwzględna kara 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności jest w stanie uzmysłwić S. S. naganność jego czynów i powstrzymać go od tego typu zachowań w przyszłości. Pamiętać należało, iż niniejsza sprawa nie jest pierwszą, w której oskarżonemu postawiono zarzut z w/w ustawy, a orzeczona wobec niego kara wolnościowa w postaci kary 10 miesięcy ograniczenia wolności ze sprawy II K 132/16 Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim nie okazała się wystarczająca, aby powstrzymać go od popełnienia kolejnego, podobnego czynu. Cele prewencji indywidualnej także przemawiały zatem za surowszym wyborem rodzaju kary, aniżeli wolnościowe kary grzywny czy ograniczenia wolności. Kara ta powinna również w odczuciu społecznym utwierdzić przekonanie, iż organy wymiaru sprawiedliwości nie będą tolerować zachowań osób zadających cierpienie i ból zwierzętom, zaś sprawców przestępstw penalizowanych w ustawie o ochronie zwierząt może spotkać realna dolegliwość.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu w miejsce kary łącznej 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy zastosowaniu art. 37a kk, kary grzywny w rozmiarze 100 stawek, po 30 zł każda

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku, w szczególności ponowne popełnienie podobnego przestępstwa sprzeciwia się wymierzeniu kary porównywalnej czy nawet łagodniejszej niż uprzednio.</p>	
---	--

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	-----
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	-----
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>Rozstrzygnięcie o winie i karze zasadniczej wymierzonej oskarżonemu w I instancji.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Bezzasadność apelacji obrońcy oskarżonego w powyższym zakresie i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p>	

<p>1. w miejsce orzeczonej w pkt III nawiązki w kwocie tysiąca złotych na rzecz Towarzystwa (...) w Polsce Zarząd Główny w W. orzekł od oskarżonego tę nawiązkę w wysokości 5 (pięciu) tysięcy złotych na rzecz Fundacji (...) w W.;</p> <p>2. zmienił numerację pkt VI wyroku na pkt VII, zaś po pkt V wyroku dodał pkt VI o treści „na podstawie art. 38a ust. 7 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt i orzekł od oskarżonego przepadek będących przedmiotami wykonawczymi przypisanego mu przestępstwa dwóch koni typu kuc, oddanych na przechowanie Fundacji (...) w W..</p>	
Zwiążle o powodach zmiany	
Zob. 3.1 i 3.2	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwiążle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
4.1.	----- # art. 454 § 1 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję stwierdzając, że wydatki tego postępowania poniesie Skarb Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o winie i karze zasadniczej		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana